

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 18^{ον}. ||

5 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1866.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

THE

ΦΥΣΕΩΣ (*).

~~~~~

ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.

I.

ΑΙ ΑΝΔΕΙΣ.

Ἐκ τῶν μεσημβρινῶν ἀκρωτηρίων τῆς Γῆς τοῦ Πυρός, ἧς τὰ ἐκ γρανίτου ἐδάφη ἀποκόπτουσι καὶ περιτρώγουσι τὰ κύματα τῶν δύο ὠκεανῶν, μέχρι τῶν πεπηγμένων παραλίων, ὅπου τὰ κράσπεδα τῶν Πετρῶδων ὀρέων βυθίζονται ὑπὸ τὰ ὕδατα τῆς Ἀρκτικῆς θαλάσσης,

(*) Ἰπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην θέλομεν γνωστοποιῆσαι εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ἕτι περίεργον ἢ σπουδαῖον ὑπάρχει ἐν τῷ ἡμετέρῳ πλανήτῃ. Θέλομεν περιηγηθῆ ὁμοῦ τὴν γῆν καὶ θέλομεν ἀναβῆ, ὑπὸ τῶν σοφωτέρων φυσιολόγων καὶ τελεμηροτέρων περιηγητῶν ὀδηγούμενοι, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἀλπιῶν, τῶν Πυρηναίων, τοῦ ὄρους τοῦ Περὶ, τῶν ἡμαλαίων κτλ. Θέλομεν ἐξετάσαι τὰς αἰτίας τῶν ἡφαιστειῶν φαινομένων ἐπὶ τῶν Ἀνδῶν, τοῦ Βεζουβίου, τῆς Νέας Ζηλανδίας κτλ. Θέλομεν διακλύσαι θαλάσσης καὶ ποταμούς: τὸν Ορεγόκον, τὸν Ἀμαζόνιον, τὸν Γέγγην καὶ τὰς πεπηγυίας θαλάσσης τῆς Σπιτοβέργ καὶ τοῦ Jeopde-Mayon, θέλομεν θαυμάσαι τὸ μεγαλοπρεπὲς θέματα τῆς καταπτώσεως τοῦ Σανγαλάη, τοῦ Σαυ-βῆη καὶ τοῦ Νεγάρα καὶ θέλομεν κατέλθει καὶ εἰσχωρῆσαι εἰς σπήλαια θαυμάσια καὶ δέσση πρῶ-θινά. Ἐπεὶ ἀνέχεται θέλομεν δημοσιεύει τὴν περιγραφήν ἐνταῦθα τῶν ἀνωτέρω μερῶν.

πρὸς δυσμὰς τοῦ δέλτα τοῦ Μάκεν-ση, ἐκτείνεται ἡ Κορδιλλέρα τῶν Ἀνδῶν ἐπὶ ἐκτάσεως 15000 χιλιόμετρων. Ὑψουμένη ὑπεράνω σειρᾶς, διαιρούσης ἐκ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἐτέρου πολὺ τὸ ἥμισυ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, ὑπερβαίνει κατὰ μήκος τὸ διάστημα, ὅπερ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἡπείρῳ χωρίζει τὸ στενὸν τοῦ Γιβραλτάρ τοῦ Βερεγγίου πορθμοῦ καὶ σχηματίζει οὕτω ὄχι τὴν ὑψηλοτέραν, ἀλλὰ τὴν μᾶλλον ἐκτεταμένην ἄλυσιν τῶν ὀρέων. Περισσότερον δὲ νομίζομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ μέγιστος οὗτος ὄγκος εἶναι ἀπίθανον ὅτι ὑψώθη ἀκαριαίως καὶ ὀλοκλήρως. Βράχοι διαφόρων ἡλικιῶν ἐπικάθηνται οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ καὶ ἐπλήρωσαν τὰς ἀνοιχθείσας ρωγμὰς πρὸ μακροῦ χρόνου. Ἡ διαφορὰ ἢ ἐνυπάρχουσα μεταξὺ αὐτῶν προσεγένετο ἐκ τοῦ τρόπου, τῆς ἐποχῆς τῆς ἀνυψώσεώς των, ἐκ τῆς ἐκχύσεως τῶν ἡφαιστειῶν ὑλῶν καὶ ἐκ τῆς βραδείας καὶ περιπλοχῆς πρὸς τοῦ μετασχηματισμοῦ αὐτῶν ὑπεράνω ρηγμάτων πεπληρωμένων ἀτμοῦ δι' ὧν ἐκχέονται ἐλευθέρως αἱ φλόγεραι ὕλαι τοῦ ἐγγεῖου πυρός. Ἐπὶ τὰ ὕψη τῆς ἐκτεταμένης σειρᾶς τῶν Ἀνδῶν ἀριθμοῦνται ἑκατὸν δεκαπέντε πυρίπνοα ἢ ἡφαιστεια δι' ὧν ἡ ἐγγεῖα

κάμηνος συγκοινωνεί και ήδη ετι μετα της ατμοσφαιρας του ημετέρου πλέον...

Αί πλείους παραλλήλοι διακλαώσεις της Κορδιλλέρας παρουσιάζουσι τὰ μάλλον ενεργά ήφαιστεια, και απέδειχθη ότι όταν ή ενεργεία του έγγείου πυρός εξασθενή εν τι αλύσει αναφαιίνεται αυθωρεί εν έτέρα παραλλήλω της πρώτης. Γενικώς οί κρατήρες των έκρήξων ακολουθοῦσι την διεύθυνσιν της αλύσεως εντούτοις επί του Μεξικανικού όροπεδίου, τὰ ενεργά ήφαιστεια κείνται ως άπειροι έστίαί επί τινος έγκαρσίου σειρας διευθυνομένης εξ ανατολών προς δυσμάς, εκ του ενός μέχρι του έτέρου ώκεανού. Τοιαύτη τις είναι και ή θέσις του πυριπνού Ηισίγκα όπερ φαίνεται ως μακρόν άκρωτήριο, άπεσπασμένον της μεγίστης ήφαιστείου ανοιδήσεως του Κίτο. Τό ήφαιστειον τουτο, τό μάλλον αξιοσημείωτον πάντων, εκτείνεται ως τείχος εκ μέλανος λίθου επί εκτάσεως 15000 μέτρων, κατά μήκος τεχνικής τινος, ούτως ειπείν, διαιρέσεως επί του πλησιεστέρου προς την μεσημβρινήν θάλασσαν μέρους της Κορδιλλέρας, και σχεδόν καθέτως προς τον άξονα της αλύσεως ταύτης. Ο ώειδής κρατήρ αυτού, περικυκλούμενος εκ τριών βράχων έχόντων σχήμα πύργων, αντιπαρεβλήθη υπό του Κονδαμίνη προς τό χάος των ποιητών, ότε ο φυσιολόγος ούτος έπισκεφθείς αυτόν τον ευρε πεπληρωμένον χιόνος. Πεντήκοντα έτη μετά ταυτα ο Ουμβόλδος ευρεν αυτόν περιφλεγή. Ιδού δε τί λέγει. « Κατά τό έαρ του 1802 ανέοδη συνοδευόμενος ύφ' ενός μόνο του Ινδοῦ επί του ανατολικωτέρου των τριών βράχων. Ίνα μάλλον έπισταμένως έρευνησω τό χαϊνον βάραθρον ήναγκάστην να πέσω πρηγής και δεν πιστεύω ότι ή θερμότερα φαντασία εν όνειροις φρικτοίς δύνα-

ται να συλλάβη τι φοβερώτερον και άπαισιότερον του ό,τι είδον τότε. Πεντασθην έφαισταν έκ μίας καύσου λεγής περιφλεγής του έποίου αι πλευραι, λαξευμέναί άπετόμως, έχουσι τὰ χείλη των κεκαλυμμένα υπό χιόνος, άπαν δε τό έσωτερικόν είναι βαθέος μέλανος χρώματος. Άλλά τό βάραθρον είναι τόσον μέγα ώστε διακρίνονται καθαρά πολλά όρη ύψούμενα επί των κόλπων της άδύσσου εν μέσω του σκότους. Έξήκοντα περίπου ήφαιστεια καπνίσματα μολυβδόχροα (Fumerolles livides) υπάρχουν επί των πλευρών και των κορυφών αυτών, όθεν άνέρχονται άτμοί θειώδεις, εις βάθος τετρακοσίων ή πεντακοσίων μέτρων. Σκεφθήτε λοιπόν ποῦ πρέπει να ήναι αι βάσεις των!... Όχι, ουδέποτε ή φύσις έπαρουσιάσθη εις έμέ υπό όψιν ούτω καταπληκτικήν ως επί του χείλους του κρατήρος του Ηισίγκα ».

(άκολουθεί).

ΑΡ. ΒΑΜΠΑΣ.

ΣΑΪΔΑ

Η

Η ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΟΥ ΚΑΪΑ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.

(Συνέχεια).

Την δρισθείσαν ήμέραν ο Ευσέβιος Δε Ρανιέρος, φέρων την έραιότεραν σχολήν του, έκρουε περί την χαραγήν την θύραν του φίλου του Βέν-Σαλέμ. Ίπευσαν άμφότεροι και ακολουθημένοι υπό δύο επάχιδων, έλαβον την όδον της Βου-Μεδίν.

Η Βου-Μεδίν είναι χωρίον μικρόν, έχον όδους στενάς, σκοτίας και καπνί λίθωστρωμένας, οικόμενον από Μαυρητών αι οικίαι του είναι μεγαλοπρεπείς έστω-

ρικώς έννευ παρθύρων έξωτερικώς έχουσαι πάσαι δώματα έστολισμένα μετ' ίάσμων και ρόδων· ή Βου-Μεδίν είναι ως λέγουσιν, ή πατρίς των άνθίων και των ώραιων Μαυρητανών· τό χωρίον κείμενον επί εύρυχώρου όροπεδίου καλύπτεται εκ λειμώνων, εύφώρων άγρών καπνοῦ και κεχρίου. Προφυλάττεται άρκτικώς, άνκτολικώς και μεσημβρινώς υπό ύψηλών όρέων, των όποιων αι κορυφαί ένίοτε καλύπτονται υπό της χιόνος, και των όποιων αι ύπώρειαι στολίζονται εξ έλαιών, άμυγδαλεών, φοινίκων και κάκτων. Εκ των όρέων τούτων κατέρχονται ρύακες διαυγείς οι πλείστοι σχηματίζοντες θελκτικούς καταβάκτας· αι δε κοιλάδες στολίζονται εκ δροσεράς πρασινόχρου έσθήτος πεποικιλμένης άγρίοις άνθεσιν.

Η κατοικία του Καδούλ Σαλέμ, πατρὸς του Αδδ-άλλάχ, έτύχειτο εκ πολλών οικοδομῶν, οικιών και σκιαδων, εν μέσω αυλών και κήπων· ή είσοδος αυτης ήτο θύρα μικρά και στενή, έστολισμένη άνωθεν διά χειρός έρυθράς, ως ρόπτρου εις σημείον προσασίς κατά των πονηρών πνευμάτων.

Η θύρα ήνοιχθη και οι δύο αξιωματικοί εισήλθον.

Οικείται μελάγχροες ή χαλκόχροες, έλαβον τους Ίππους των, εις δε τὰς αυλάς, ήμίονοι, κάμηλοι και βόες, επηγαίνοντο διά την ύπηρεσίαν της οικίας, και ώραιαι μαῦραι εξήρχοντο εκ του γυναικωνίτου και ήσυχολούν-ο εις οικιακάς ασχολίας. Είς την κατοικίαν ταύτην άνέπνεε τις την αυραν της άφθονίας και ευτυχίας αναμιμνησκόμενος την εποχήν των Πενταρχών.

Δευτέρα θύρα ήνοιχθη, και οι ξένοι εισήλθον εις αίθουσαν μαρμαρόστρωτον, περικυκλουμένην με διζάνιον μαλθακόν, και εν τῷ μέσω της όποιας, άνκρυτήριον άνέρριπτε πίδακας άδαμαντίνους, εις κρατήρα εκ πορφυρίτου· τό φῶς εισήρχετο άμυδρόν διά μέσου δικτυωτών παραθύρων έφ' ών κατέπιπτον αυλαίαι μετάξιναι έρυθρόχροες.

Ο Καδούλ Σαλέμ, ύπεδέχθη τον νέον αξιωματικόν, με την παρομοιωδη φιλοξενίαν την χαρακτηρίζουσαν τους Άραβας.

Πρασίφρον έβόσκει αυτοίς άναψυκτικά ποτά και πίπας.

Μετά τινας δε ώρας παρέθεσαν δείπνον συγκείμενον εξ άρνίου έψημένου και πυραμίδος εκ κουσκουσε, επιβεβρεγμένου διά ψωμοῦ άρνίου, και άνυψούμενον επί μικράς στρογγύλης τραπέζης δεκα οκτώ δακτύλων διαμέτρου και ύψους, περίξ της όποιας έτέθησαν τάπητες και προσκεφάλια. Ο Ρανιέρος, ο Καδούλ Σαλέμ και οι υιοί του, τέσσαρες τον αριθμόν, εκάθισαν εις τὰ προσκεφάλια, μ' έστραυρωμένας τὰς κνήμας. Ο αρχηγός της οικογενείας διεμέλιτε με τὰς χειράς του τό ψητόν, εξέλεξε τό καλλίτερον τεμάχιον, τό έδαξε, και τό προσέφερεν εις τον ευσέβιον, και μετά ταυτα προσέφερεν εις τους άλλους συνδαιτημόνας.

Ο αξιωματικός των άκροβολιστών, όστις δεν είχε τύχει ποτέ εις παρόμοιον δείπνον και έφοβείτο μη πράξη τι τό παραβαίνον εις την τοπικήν έθιμοταξίαν, παρετήρει τι πρίττουσιν οι συντροφοί του διά να μιμηθῆ αυτούς. Τους είδε δάκνοντας καλῶς τό κρέας του άρνίου, ακολουθως εκτείνοντας την χειρα, προς τό εκ κουσκουσε όρος, και λαμβάνοντας ικανήν ποσότητα εκλείον χαριέντως την όπην ήν διά των δακτύλων έκαμον, συνέστροφον ό,τι έλαβον μεταξύ των δακτύλων εις είδος σφαιριδίου και ρίπτοντες τό σφαιρίδιον τουτο εντός του στόματος, τό κατέπινον χωρίς να τό μαστήσωσι και χωρίς να συνοφριάξουν, κατόπιν δε πλήττοντες χαριέντως διά της παλάμης της δεξιάς χειρός άμφοτέρωθεν την γενιάδα των, ίνα πέσωσι τὰ τυχόν διαμεινντα ψυχία.

Ακολουθως έφερον φυστίκια, ρόδια, πορτοκάλλια και ζαχαρόπηκτα εκ ρόδων μετά σερπετίου, κατόπιν έφερον τό κάπα ή καφέ και πίπας.

Ότε ο Ευσέβιος Δε Ρανιέρος, έπιεν αρκετόν αριθμόν κυμβίων καφέ και εκάπνισεν αρκετάς πίπας, εξέθεσεν εις τον Καδούλ Σαλέμ, την αίτίαν της επακέψεως του.

Ο γέρον άραψ, τον ήκροάθη σοφάρως και ταῦ απεκρίθη·

— Γίε μου, ο τρόπος δι' οῦ έσώθη τό παιδίον τουτο άποδεικνύει ότι ο Αλλάχ σέ την προώρσει. Δεν δύναμαι να ένπνιωθῶ εις τὰς βουλὰς του Θεοῦ και πι εύχάσου θα εκπληρωθῶσιν. Άλλ' έσμεδου-

λευθής τοῖς συγγενεῖς σου, τοῖς φίλοις σου;

— Εἰμαι ἄφρονος, ἐλευθέρως ἐπιμένω τῶν πράξεών μου, ἀπεκρίθη ὁ Φανιέρος, ὡς πρὸς τοῖς φίλοις μου, ἔχω τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Ἀδδ-Ἀλλάχ καὶ τὴν ἐδικήν σου, τοῦτο μ' ἀρκαί.

— Ἡ θλίψις τοῦ Ἀλλάχ ἀεὶ ἐκπληρωθῆ λαίπρον.

— Ἡξέυρεις, εἶπεν ὁ Φανιέρος, ὅτι τὰ ἔθμα μεις συγχωροῦσιν εἰς τὰς γυναῖκας νὰ παρουσιάζωνται.

— Ναι, τὸ εἰξέυρω, καὶ θὰ ἴδῃς τὴν θυγατέραν τοῦ μακαρίτου Καῖδ, ἀλλ' ἀδριον μόνον, διότι πρέπει νὰ τὴν γνωτοποιήσω τὴν αἰτησίαν σου, καὶ νὰ προτιμασθῆ διὰ τὴν συνέντευξιν ταύταν.

— Τότε συγχωρήσατέ με ν' ἀπεσυρθῶ εἰς τὸ οἶκμα τὸ δι' ἐμὲ προσδιορισθέν.

Τὴν ἐπαύριον, μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ Καδουλ Σαλέμ εἶπε πρὸς τὸν Εὐσέβιον.

— Τίέ μου, ἡ κόρη τοῦ μακαρίτου Καῖδ Κεσερὺ Ἀδδελ-Μουράχ, συγκατατίθεται νὰ γίνῃ σύζυγός σου καὶ νὰ ὑπόταχθῆ εἰς τὰ γαλλικὰ ἔθμα· εἶνε ἔτοιμος νὰ σε ἴδῃ καὶ νὰ σε ἀκούσῃ.

— Πάτερ μου περιμένω τὴν καλήν σου διάθεσιν, τῷ εἶπεν ὁ Φανιέρος.

Ὁ Ἀραψ ἠγέρθη, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἡ Σαῖδα ἐνεφανίσθη, λάμπουσα ἐκ μετριοφροσύνης καὶ καλλονῆς· τὸ ἐξαισιότερον σαρκόχρουν ἐχρωμάτιζε τὰς παρειάς της, ἡ κόμη της ἦτο πλεγμένη μετὰ τέχνης, ὁ δὲ χρυσοῖς ἀνθισσὶ πεποικιλμένος χιτῶν της, ἐφοίγε τὸ εὐκαμπὸν ἀναστημά της, ἵνα τὸ ἀναδείξῃ κομψότερον.

Ὁ Εὐσέβιος ἔμεινε κατὰ γράμμα ἐκπληκτος.

Ἡ Σαῖδα ἐπροχώρει βραδέως ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκαλυμμένους διὰ τῶν μακρῶν βλεφαρίδων της.

Ὁ νεάνις, χωρὶς νὰ προφέρῃ λόγον, ἐγονάτισεν ἐμπροσθεν αὐτῆς καὶ τὴν ἐθεώρει ἐν σιωπῇ. Ἡ νεάνις ἔριψε ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα πλήρες ἀρρήτου γλυκύτητος.

— Ἡξέυρεις, κόρη τοῦ Καῖδ Κεσερὺ Ἀδδελ-Μουράχ, εἶπεν ὁ γέρον, Ἡξέυρεις, ὅτι ὁ ἀρχὼν Εὐσέβιος Δὲ Φανιέρος, σὲ ἐξήτησεν εἰς γάμον· καὶ ὅτι ἦλθεν ὁ Ἰδιος, ἵνα ἐπαναλάβῃ τὴν αἰτησίαν ταύτην.

— Σαῖδα, μὴ θέλω ἐσύζυγόν σου· τῆ εἶπεν ὁ Εὐσέβιος μετὰ συγκαταθέσεως φωνῆς.

Ἀντ' ἀποκρίσεως ἡ Σαῖδα ἔτεινε τὴν ἄριάν της χεῖρα πρὸς τὸν ἄνδρα.

— Δὲν ἀγνοεῖς, κόρη τῆς ἀρῆμον, ἐξηκολούθησεν ὁ μαῦρος, ὅτι ὀφθαλμοὶ νὰ παραδεχθῆς τὰ ἔθμα τῶν Βυρρακιῶν.

— Ὡς ὑπακούω τὸν σύζυγόν μου, ἀπεκρίθη ἡ Σαῖδα, διὰ τῆς γλυκύτης φωνῆς τῆς.

— Δὲν μὲ μένει λοιπὸν πλέον, ἢ νὰ προσδιορίσω τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνώσεως σας.

— Ὡς τελεσθῆ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα, εἶπεν ὁ Εὐσέβιος. Ἀλλ' ὑπάρχουσι διατυπώσεις νὰ ἐκπληρώσω, αἰτινες ἀπαιτοῦσι καιρὸν· πρέπει νὰ ἐπιτύχω παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ πολέμου τὴν ἄδειαν νὰ νυμφευθῶ, καὶ νὰ πωλήσω τὴν κληρονομίαν μου, διὰ νὰ παρακαταθίσω ἐν μέρος αὐτῆς διὰ τὴν Σαῖδαν· διότι εἶνε εὐστηρὰ διαταγὴ ἡ μελλονύμφος νὰ κατέχῃ χιλίων διακοσίων τούλαχιστον φράγκων εἰσόδημα, ἵνα παραχωρήσῃαι τὴν ἄδειαν τοῦ γάμου εἰς στρατιωτικόν. (Ἀκολουθεῖ.)

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΣΚΥΛΙΤΣΗΣ.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΑΙΜΟΣΤΑΓΟΓΕ ΒΡΑΧΟΥ.

(Συνέχεια.)

— Καὶ διατί, ἀδελφέ μου, ὑπέλαβεν αὐτὴ μετ' ἀνισυχίας.

— Διότι εἶναι καιρὸς νὰ πράξω τὸ καθήκον μου· ὁ Γάστων Ρίττερ ἦτο παιδίον, ἀλλ' ὁ ἀπέγονος τῶν εὐγενῶν δεσπότην τοῦ φρουρίου τούτου ὀφείλει νὰ δοξασθῆ ἔπειτα· δὲ ὅπως προλάξω τὸν ὄρκον σου πρέπει νὰ ἀναχωρήσω, πρέπει· τὸ αἰσθάνομαι.

— Πῶς! μόλις ἐπανήλθες ἐξ τῆς ζαῆν καὶ ἀμέσως μ' ἐγκαταλείπεις ὡς Γάστων! Γάστων! ὁ ἀποχωρισμὸς αὐτὸς θέλει με φονεύσει· ἀεὶ φρονιὰτα λείψαν καλλίτερα καὶ οἱ δύο τὸν τάπον ταύτην καὶ τότε δὲν θέλω φοβεῖσθαι πάλιν νὰ ἴδῃς τὴν Ἰωάνναν! ἀλλὰ μὴ ἐγκαταλείψῃς τὴν θυγατέραν σου ἀδελφῆν σου.

— Θέλω ἐπανέλθει μετ' οὐ πολὺ, ἀγαπητῆ μου ἀδελφῆ, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι καὶ τότε ὑπάγομεν ὅπου θέλεις, καὶ δὲν θέλω σὲ ἀφήσει πλέον!

— Ἀδελφέ μου! ἀδελφέ μου! δὲν θὰ μὲ ἐπανεύρῃς!

Ἐν τούτοις ἡ Στεφανία ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Γάστωνος καὶ ἀφοῦ τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἐκτύπησεν ἐπὶ τῆς βράχεις τρις διὰ τοῦ ξίφους ὀνομάσασα αὐτὸν ἱππότην, ἐκρέμασε καὶ πάλιν τὸ ξίφος ἐπὶ τοῦ κατόπτρου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξηκολουθῆσῃ τὴν τελετὴν, καὶ ὅτε ὁ ἀδελφὸς της ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀφοῦ τὸν ἠσπασθη φιλοστόργως, ἔμεινε μόνη καὶ ἤρξατο νὰ κλαίῃ.

— Ὅποια ἀλληλουχία συμβεβηκότων, ἔλεγε κατ' ἰδίαν, τῶν μὲν θλιβερωτέρων καὶ φρικωδεστέρων τῶν ἄλλων.

Ὁ δὲ Γάστων, ἀφοῦ ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ, ἐσκέφθη ὅτι ὤφειλε νὰ σπεύσῃ· διότι ἡ θυσία αὕτη τῷ ἐσπάραττε τὴν καρδίαν· Νὰ ἀποχωρισθῆ τῆς ἀδελφῆς του! νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἰωάνναν! ἀλλ' ἐν τούτοις ἔπρεπεν ἔγραψε λοιπὸν πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην.

« Ὑγίαινε! σὺ τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπησα! σὺ τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ ἀκόμη! πρέπει νὰ ἀναχωρήσω, διὰ νὰ μὴ γίνω ἐνοχος, διὰ νὰ μὴ διαψεύσω τὸν ὄρκον τῆς ἀδελφῆς μου. Ἰπέφερα μεγάλως ἀφ' οὐ χρόνου δὲν σε εἶδον, Ἰωάννα, καὶ ἡ καρδία μου ἐπληρώθη περισσότερον τοῦ σώματός μου. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θέλεις μ' ἐνθυμείσαι, φιλτάτη ψυχῆ, καὶ ἀναχωρῶ τούλαχιστον κατὰ τοῦτο ἥσυχος. Ὑπάγω νὰ ὑπηρετήσω εἰς τὸν Ἰσπανικὸν στρατὸν ὅπου θέλω δοξασθῆ ἢ ἀποθάνει. Ἀλλ' ἐάν ἡ τύχη μοὶ δευχθῆ εὖνους, ἐάν ὁ Θεὸς μ' εὐλογήσῃ (καὶ θέλει με εὐλογήσει) ἐάν σὺ, φιλτάτη μου Ἰωάννα, θελήσῃς νὰ προσερχῃσαι ὑπὲρ ἐμοῦ, θέλω ἐπανέλθει! Ἡμῖν τριετὴς ὅτε ἡ ἀδελφῆ μου ὠρκίσθη εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι οὐδεμίαν δυσανάλογον ἐνωσιν θέλει κηλιδώσει τὴν οἰογένειάν μας, ἀλλὰ τότε ἤμην πολὺ νέος καὶ ὁ ὄρκος αὐτὸς δὲν ἰσχύει, ἐξ ἄλλου δὲ, Ἰωάννα, ψυχῆ ὡς ἡ ἰδική σου ἠδύνετο νὰ ἐξυγενίσῃ τὸν θρόνον ἐφ' οὐ ἤθελεν ἀναστῆ. Ἡθέλων κατορθώσαι νὰ ὑπερκινήσω τὴν ἀντίστασιν τῆς ἀδελφῆς μου, ἐάν ἦτο ἐλευθέρω; ἐπιθύμουν νὰ σε ἴδω, φιλτάτη

μου Ἰωάννα, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Μετὰ δύο ἡμέρας ἔσο εἰς τὸ παράθυρόν σου, καὶ διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς, δι' ἐνὸς σημείου τῆς χειρὸς ἀποχαιρέτητέ με καὶ ρίψον οὕτω ὀλίγον βάλσαμον ἐπὶ τῆς κατατροχούσης με λύπης, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ ὑποφέρω εἰς τὴν μακρὰν ταύτην ἀποδημίαν καὶ εἰς τὴν αἰώνιον ἴσως ταύτην ἀπουσίαν! ἔσο εὐτυχῆς! πορεύου ἐνίστε νὰ παρηγορῆς τὴν δυστυχῆ ἀδελφῆν μου, κλαίουσα μετ' ἐκείνης· διότι ἡ ψυχὴ μου εἶναι μεστὴ ἀγωνίας αἰσθηνομένη τὴν μοναξίαν εἰς ἣν θέλει βυθισθῆ ἡ ταλαίπωρος Στεφανία! Ἀγάπα αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ! Ὑγίαινε, Ἰωάννα! ὅσον περισσότερον σοὶ γράσω, περισσότερον μ' ἐγκαταλείπουν αἱ δυνάμεις μου... Ὑγίαινε!

Ἡ Ἰωάννα ἀπηλπίσθη ἀναγνοῦσα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

— Ὡς ἀναχωρήσῃ! πῶς, θὰ ἀναχωρήσῃ; καὶ ἐγὼ δὲν θὰ τὸν ἴδω πλέον! ἔ! ὄχι, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον!

Καὶ ἀμέσως ἀπήντησεν εἰς αὐτὸν διὰ τῆς κατωτέρω ἐπιστολῆς εὐρισκομένη κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας τῆς παραφορᾶς, καθ' ἣς ὁ ἔρωσ καταπνίγει τὸ λογικὸν καὶ τὸ καθῆκον.

« Ἐάν ποτε μὲ ἠγάπησας, Γάστων, δὲν θέλεις ἀναχωρήσει' ἀφ' οὐ ἀνέγνωσα τὴν ὀλεθρίαν ἐπιστολὴν σου παραφρονῶ ἐκ λύπης· ἡ λέξις ἀναχώρησις διήλθεν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου ὡς σίδηρος περιφλεγῆς, καὶ ἐνεπάγη ἐν τῇ καρδίᾳ μου διὰ νὰ τὴν κατοκαύσῃ καὶ τὴν σπαράξῃ· ἡ λέξις αὕτη εἶναι γεγραμμένη πανταχοῦ, ὑπάρχει πανταχοῦ, καὶ μὲ περικυκλοῖ ὡς τις αἰμοσταγῆς φλόξ. Ὁχι, δὲν θέλω νὰ ἀναχωρήσῃς! Γάστων! ἀεὶ φύγωμεν μαζὺ θέλω ἐγκαταλείψῃ τὰ πάντα δι' ἐσέ! καὶ δι' ἐσέ! δι' ἐσέ! τί μὲ μέλλει διὰ τὸν κόσμον, δι' ἐμὲ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἐκτός σου, ἡ καρδία μου ἔκαυσε πάλλουσα διὰ πᾶν ἄλλο αἰσθημα, καὶ κατέχεται μόνον ἀπὸ σε. Γάστων, θέλω σὲ ἀγαπᾶ τόσον πολὺ, καὶ θέλω σὲ καταστήσει εὐτυχῆ! θέλεις ν' ἀπέλθῃς εἰς τὴν Ἰσπανίαν; πολὺ καλά, θὰ λάβω δυνάμεις ἀνδρικές καὶ θὰ σὲ ἀκολουθῶ· τί μὲ μέλλει ποῦ, εἰς ποῖαν γῆν, ἐγὼ θὰ ἦμαι αἰχμάλωτός σου, σύντροφος, δούλη σου. Ὁ δεσπότης κρᾶναι πάντοτε νὰ ἔχῃ μετ' αὐτοῦ ὑπότακτικόν· θὰ μάχομαι πλησίον σου, θὰ σπε-

πάλιν τὸ σῶμα σου, ἀλλὰ τοῦ ἰδικίου μου, διὰ τὴν μὴ πληγῆναι. Τί με χρησιμεύει ἡ ζωὴ μου; μήπως δὲν εἶναι εὐτυχία νὰ ἀποθάνω πλησίον σου; Ἀλλοίμονον! θὰ ἀποθάνω πολὺ ταχύτερα, ἐὰν ἀναχωρήσῃς ἀνευ ἐμοῦ, καὶ ἔτιαν ἐπανεέλθῃς θὰ εὕρῃς τὸν μόνον ψυχρὸν λίθον τοῦ τάφου μου. Ἐγὼ τοῖς ὁ ἔργῳ ἐκαμε τόσα θαύματα! Δὲν ἤξεύρω, ἀλλ' ὅτι ἤξεύρω εἶναι ὅτι θέλω ν' ἀναχωρήσω μετὰ σοῦ. Δὲν σε ἀποχειρετῶ, Γάστῳν ἐγὼ, ἀλλ' ὅτις ἐξέγερμας τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ζωὴν μου διὰ τοῦ ἔρωτός σου· ἐγὼ, ὄχι, ποτὲ σὲ, διὰ τὸν ὅποιον ζῶ ἐκ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν σε ἠγάπησα, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ ἀναχωρήσωμεν. . . . Ὡ! ἀς ἀναχωρήσωμεν, ἀς ἀναχωρήσωμεν!

Ἐῦρα μέσον νὰ σιμῆν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς τὸν Γάστῳνα, ὅστις ἀναγκῶς αὐτὴν ἄλλοιον εἰσεῖβε νὰ γίνῃ περὶ ἑρῶν. Τέσον πάθος, τόση ἀφοσίωσις, τόση ἀπάρνησις ἑαυτῆς, νὰ αἰσθάνηται ἑαυτὸν ἀγαπῶμενον τόσον θερμῶς παρὰ τῆς γυναικός, δι' ἣν ἴδιδε τὰ πάντα εἰς τὸν κόσμον! Ἀμφιταλαντεύθη εἰς τὰς προθέσεις σου, ἔβλεπε μετὰ χαρᾶς φρενιτώδους τὴν εὐδαιμονίαν νὰ φύγῃ μετὰ τῆς Ἰωάννας, νὰ ἦναι μόνον, ἀποκλειστικῶς ὁ εἰς μετὰ τοῦ ἄλλου, τὸ πᾶν ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον, μακρὰν τῶν βεβήλων ὀφθαλμῶν, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἐνοήσωσι τοιοῦτον ἔρωτα καὶ εἰλικρινὲς θαυμάζουσι τὴν ἀγνοῖα αὐτοῦ ἠμιλοῦντες μόνον. Ἄμα δ' ἔρευσεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, οὔτε ὁ πατὴρ τῆς, οὔδ' ὁ σύζυγός τῆς δὲν ἤθελον εἶναι οὐδὲν δικαίωμα ἐπ' αὐτῆς, οὔτοι δὲ οὐδέποτε ἤθελον ἐπανελθεῖν εἰς τὴν Γαλλίαν! Καὶ ὅλος ὁ κόσμος οὗτος τῶν ὀνειρώξεων, τῆς εὐδαιμονίας, πρὸς τὸν ὅποιον ἡ ψυχὴ ἄρμα χωρὶς οὐδέποτε νὰ ἀφικνῆται περιεστρέφετο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν νοῦν τοῦ.

Εἶτα δὲ ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀδελφῆς του, τοῦ καθήκοντός του, τὸν ἐπανεφέρει εἰς ἑαυτὸν, καὶ ἐπανεπιπτε σκληρῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης τῆς ὀδύνης, τῆς πλάνης καὶ τῶν δακρύων.

— Ἐγὼ! θὰ ἀναχωρήσω, θὰ ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ τὴν ἴδω, διότι ἐὰν τὴν ἴδω δὲν θὰ ἔχω πλέον τὴν δύναμιν. Ἄ! πῶσον ἀκριβῶς κοστίζει ἡ τιμὴ, ὅτε πρέπει νὰ τὴν πληρώσῃ τις δι' ὅλης τῆς εὐδαιμο-

νίας του, τῆς ἰσυχίας ἀνακλήρου τῆς ζωῆς του! Ἐπρεσβύων καὶ ἦμαί. ὁ Γάστῳν εἶπεν καὶ ὁ ἀσύλος τῆς Ἰωάννας! Καὶ τὴν ἀδελφὴν μου, τὴν τελευταίαν ἀδελφὴν μου, τί θέλει τὴν παρηγορεῖται.

Ἐπορεύθη ταῦτα διαλογιζόμενος εἰς τὸ πρεσβυτέρου.

— Σεβάσμιε, ἀξιότιμὲ φίλε μου, εἶπε τῷ Κ. Λεπλάνκ, νὰ μὴ ἐγκαταλείψατε τὴν ἀδελφὴν μου· διότι φοβούμαι μήπως ἡ ἀπουσία μου κατὰ τὴν μᾶλλον ὀδυνηρὰν τὴν τοιοῦτον ἦδη τεθλιμένην ζωὴν τῆς καὶ σὲς φιλότατη κυρία Γετροῦδη, νὰ ὑπάγητε νὰ τὴν ἐλέπτε συχνά, καὶ νὰ τὴν ὀδηγήτε ἐδῶ. Ἡ ἀμοῖρος ἔχει τόσην ἀνάγκην νὰ ἀγαπᾶται καὶ νὰ παρηγορηθῆται, ὥστε τὸ θᾶρρος μ' ἐγκαταλείπει καθ' ἣν στιγμὴν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσω.

— Πῶς! ἀναχωρεῖς, Γάστῳν; ὑπέλαβεν ὁ ἐφημέριος· πῶς δὲν δύνασαι νὰ φυλάξῃς τὸν ἔρκον σου μένων ἐδῶ;

— Ἀλλοίμονον! ὄχι Κ. Λεπλάνκ, ἐξήτασα τὴν καρδίαν μου ὡς ὁ ἰατρός ἐξέτασε τὴν πληγὴν μου, καὶ εὔρον ἐν αὐτῇ τὴν εἰκόνα τῆς Ἰωάννας τόσον βαθύως ἐγκεχαρμαμένην, ὥστε δὲν ἐγγυώμαι δι' ἑμυτὸν ἐὰν μείνω.

— Ὡ τέκνον μου! ἡ πρὸς τὸν θεὸν ἀγάπη, ἡ πρὸς τὴν ἀδελφὴν σου ἐρειλομένη ἀγάπη δὲν δύναται νὰ ὑπερκελήσῳ τὸν ἐνόχον τοῦ σῶμα ἔρωτος;

— Ἐσο ἐπεικέης ὡς πατὴρ, ὡς φίλος. Πῶς δύνασθε νὰ ἐνοήσῃτε εἰς κηλίδε ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, οἱ τοῦ ἁποστόλου ἡ καρδία εἶνε καθαρὰ ὡς τὸ ἀνευ νεφελῶν κυάνου, οἱ δὲν γνωρίζετε τῆς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας ἢ διὰ τὴν συλλυπηθεῖτε καὶ νὰ παρηγορεῖτε τοὺς πένθοντες. Πάτερ μου, πιστεύω κατὰ με λυπηθεῖτέ με καὶ εὐλογῆσατέ με! Πρέπει νὰ ἀναχωρήσω, καὶ ἡ ἀναχώρησις αὐτὴ μὴ θλίβῃ πολὺ περισσότερο δι' ἐμὲ ὡς ἀποίας ἐγκαταλείπω ὅποιον μὲν ἐστὶ ἐμὲ ὅταν θὰ ἀναχωρήσω, ὡς ἀπαρκαλῶ, ἢ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἦναι μόνον· εἶνα δὲ προσέθηκεν χαμᾶξ τῇ φωνῇ ἢ καὶ μὴ ἀκουσθῆναι παρὰ τῆς Γετροῦδης, προσέχετε τὴν Ἰωάνναν διότι θέλει σὲ μὲ ἀπολαύσῃς ἀρετῆ ὀδύνη καὶ ἀπολαύσῃς ἐπιπέσειται ἐπὶ τῆς κεντησίας πῶτα, ἢ τῆς φωνῆς καὶ τῆς ἀφαιρέσει κατὰ τῆς ἀφαιρέσει ἀπὸ τινος ἀπαισίας ἐποχῆς.

Ἐπιπτα ἐσφιγξῆς τὴν χεῖρα τῆς ἀγαθῆς Γετροῦδης ἠσπάσθη τὴν τοῦ Κ. Λεπλάνκ, καὶ ἀνεχώρησε τοῦ ἀσύλου τούτου ὅπου ἡ ἀθωότης καὶ ἡ εὐτυχία κατέκον.

Τὸ ἑσπέρας ὁ ἐφημέριος ἐπορεύθη εἰς τὸ φρούριον, διότι ἦτο ἡ τελευταία νύξ, ἣν ὁ Γάστῳν διήρχετο ἐν συναναστροφῇ μετὰ τῆς ἀδελφῆς του.

Νεκρώσιμος θλίψις ἐπέβη τὴν καρδίαν πάντων καὶ εἰς μάτην ὁ ἀξιότιμος γέρον προσεπάθει νὰ τοὺς φαιδρῶν ὀλίγον ὁ Γάστῳν προσεποιεῖτο τὸν ἔσυχον, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρεις δακρύων καὶ ἔλεγεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του:

— Θέλω ἐπανελθεῖν Στεφανία μου, φέρων ἐπὶ τοῦ στήθους τὸ σῆμα τῶν ἀνδρῶν, καὶ τότε θέλεις ὑπερφηανεῦσαι διὰ τὸν ἀδελφόν σου, ὅστις δὲν εἰδείθη ἀνάξιος τῆς εὐγενοῦς γενεᾶς του. Βλέπεις, ἀδελφῆ, πόσον θέλεις εἶσαι εὐτυχής! τότε δὲ δὲν θέλομεν πλέον χωρισθῆ.

Τέλος ὁ Γάστῳν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του, ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του ἵνα προτομασθῆ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανεῖθε τρέμων ἐκ σιγῆς σιωπῆς, καὶ γονυπετήσας ἐνώπιον τοῦ ἐφημερίου καὶ τῆς ἀδελφῆς του ἐζήτησε τὴν εὐλογίαν αὐτῶν, εἶτα ἐγερθεὶς ἐθλίψεν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς καρδίας του τὴν κλαίονσαν ἀδελφὴν του καὶ ἠσπάσθη ἐπίσης τὸν ἀξιότιμον ἐφημέριον.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, ἀδελφῆ μου, φιλότατη ἀδελφῆ! καλὴν ἐντάμωσιν καὶ ταχέως ἐλπίζω! ὑγιαίνει! ὑγιαίνειτε, φίλοι μου!

Ὡς ὑπερέβαινε τὴν οὐδὸν τῆς θύρας, ἡ Στεφανία ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν, τὸν ἐθλίψε μετὰ ἰσχύος ἀπιστεύτου καὶ ὑπερβολικῆς θλίψεως κλαίονσα.

— Ὑγιαίνει, Γάστῳν! ἀφοῦ θέλεις ν' ἀναχωρήσῃς, θέλομεν ἐπανεῖδει ἀλλήλους πλησίον τοῦ πατρός μας! διότι δι' ἐμὲ τὸ πᾶν τετέλεσται πλέον ἐπὶ τοῦ κόσμου.

Μόλις ἀπισπᾶσθησαν ἡ Στεφανία ἐπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς, ἐνῶ ὁ Γάστῳν ἔτρεχεν, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ φύγῃ τοὺς πειρασμοὺς, οἵτινες ἠδύναντο νὰ τὸν κρατήσωσι ἂν, ἴσως μόνον, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον λεωφορεῖον τὸ ὅποιον ἐσημῆθη καὶ ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ὅπου κατετάχθη εἰς τὸν Γαλλικὸν στρατόν.

— Κλαῦσε, κόρη μου, κλαῦσε, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος, ὅτε ὁ Γάστῳν εἶχεν ἀναχωρήσει, τὰ δάκρυα ἐλαφρύνουσι τὰς θλίψεις· ἔχε δὲ πίστιν εἰς τὸν θεόν, ὅστις δὲν μᾶς ἐγκαταλείπει ποτέ, με λέγει δὲ προκίσημά τι ὅτι δὲν θέλει βραδύνει νὰ ἐπανελθῇ.

— Ὡ ὄχι! ὄχι, φίλε κύριε Λεπλάνκ, εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θέλει ἐπανελθεῖ ποτέ. ἔχω προκίσημά τι ἀγγέλλον τὸ ἐναντίον εἰς ἐμὲ, εἶπεν ἡ Στεφανία πνιγομένη ἀπὸ λυγμούς. Ἀλλὰ καὶ ἂν αὐτὸς ἐπανελθῇ θὰ ἦναι πολὺ ἀργὰ δι' ἐμὲ! διότι ἐγὼ πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἔζησα μόνον δι' αὐτὸν, ἔθαψα τὰς λύπας μου εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου διὰ νὰ φαίνομαι χαρωπὴ εἰς τὸ παιδικὸν βλέμμα του. Δι' αὐτὸν ἔγινα νέα, πρόσχαρις καὶ ἐργάτις· δι' αὐτὸν κατεφρόνησα τὰ πάντα, ὑπέμεινα τὰ πάντα. Ἐῦρισκον δυνάμεις, διότι εἶχον γενναϊότητα, καὶ εἶχον γενναϊότητα, διότι ἠγάπων τὸν ἀδελφόν μου καὶ ἀφοσιούμην εἰς αὐτόν· ἠννόουν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ἀγαπῶ ὑπερβολικᾶ ὅπως ἡ ἀγάπη μου ἀναπληρῶσθαι τῆς μητρός καὶ τὴν τοῦ πατρός τοὺς ὁποίους ἀπώλεσεν. Ἡ ζωὴ μου ἦτο ἡ ἰδική του ἢ μᾶλλον ἀντανάκλασις τῆς ἰδικῆς του· ἐπλήρου τὴν καρδίαν μου ἔλην καὶ ἦτο ἡ ἐνασχόλησις τοῦ νοῦ μου, ἦτο ὁ μόνος σκοπὸς τοῦ μέλλοντός μου. Διὰ ποῖον λοιπὸν θέλετε νὰ ἐργάζωμαι πλέον, καὶ νὰ λαμβάνω φροντίδα περὶ ἑμαυτῆς; διὰ ποῖον θέλετε νὰ ζήσω πλέον; Ἀλλοίμονον! δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην τῆς ἀδελφῆς του! Ἐὰν ποτε ἐπαινόμην φαιδρᾶ ἦτο διότι ἡ νεότης ἔχει ἀνάγκην ἰλαρότητας ὅπως τὰ ἄνθη ἔχουσιν ἀνάγκην ἡλίου ἵνα ἀνοξῶσι, καὶ ἦμιν εὐτυχιστέρα διὰ τὴν χαρὰν του, διὰ τὴν εὐδαιμονίαν του, ἢ διὰ τὴν ἰδικὴν μου. Τί ἔχω νὰ κάμω πλέον εἰς τὸν κόσμον αὐτόν; διατί νὰ παραιτῶμαι ἀνωφελῆ πρὸς πάντας ὑπαρξῶν, καὶ τῆς ὁποίας τὸ βάρος μὲ κατασυστρέβει πρὸ τινων λεπτῶν; ὄχι, τὰ πάντα ἐτελείωσαν δι' ἐμὲ, ἠσθάνθηκα πρὸ μικροῦ θραυσθεῖσαν καὶ τὴν τελευταίαν χαρδὴν ἦτις μὲ ἐκράτει ἐδῶ κάτω.

— Κόρη μου! τέκνον μου! εἶπεν ὁ ἐφημέριος τοῦ ὁποίου τὰς ἐρωτησόμενας παρειαὶς κατέδραχον τὰ δάκρυά του.

— Μὴ φοβοῦ, πάτερ μου, εἰπὲν ἡ Στεφανία, δὲν θέλω πράξει ἀμαρτηρία· ἀλλὰ

